

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)
1. april 1992 *

I sag T-26/91,

Leonella Kupka-Floridi, forhenværende tjenestemand på prøve ved Det Økonomiske og Sociale Udvalg, boende i Amsterdam (Nederlandene), ved advokat G. Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat A. Schmitt, 62, avenue Guillaume,

sagsøger,

mod

Det Økonomiske og Sociale Udvalg ved M. Bermejo Garde, som befuldmægtiget, bistået af advokat D. Waelbroeck, Bruxelles, og under den mundtlige forhandling af advokat D. Pardes, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af den afgørelse om at afskedige sagsøgeren ved prøvetidens udløb, som den 27. juni 1990 blev truffet af generalsekretæren for Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, B. Vesterdorf, og dommerne A. Saggio og J. Biancarelli,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 12. februar 1992,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 Efter at have bestået udvælgelsesprøve LA/301 (87/C/101/05), afholdt af Rådet med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af italiensksprogede oversættere, blev sagsøgeren den 1. oktober 1989 ansat som tjenestemand på prøve i lønklasse LA7 ved Det Økonomiske og Sociale Udvalg.

- 2 Udtalelsen vedrørende sagsøgeren ved prøvetidens udløb, hvori side 1 er dateret den 14. maj 1990, og som blev underskrevet den 31. maj 1990 af den ansvarlige for bedømmelsen af hende, blev meddelt hende den 1. juni 1990. I udtalelsen blev det foreslået ikke at udnævne hende. Begrundelsen herfor var følgende:

»I den pågældende periode har Kupka ikke godtgjort, at hun har de grundlæggende kundskaber samt de nødvendige metoder og færdigheder til at kunne oversætte ØSU's tekster. Selv om hun har kendskab til flere sprog, er hendes sprogkundskaber nemlig utilstrækkelige, men hendes største svaghed er dog, at hun mangler evne til at anvende italiensk med fornøden tekstrelevans og nøjagtighed.

De oprigtige bestræbelser, som Kupka har udfoldet i de sidste måneder, har trods adskillige vink om det udførte arbejde og gentagne forklaringer ikke været tilstrækkelige.

Endelig har Kupka ikke i tilstrækkelig grad godtgjort vilje til at samtale og argumentere med revisorer og kolleger.

Som konklusion må det anføres, at kvaliteten af de oversættelser, som er udført af Kupka, ikke giver indtryk af en person, der har de evner og grundlæggende kundskaber samt øvrige færdigheder, som kræves for at arbejde som oversætter ved ØSU.«

Denne udtalelse var ligeledes underskrevet af chefen for Den Italienske Oversættelsesafdeling og Kupka-Floridi's umiddelbart overordnede, Pertoldi, samt af tre revisorer.

- 3 Den 8. juni 1990 forelagde Kupka-Floridi den ansvarlige for bedømmelsen sine bemærkninger til udtalelsen i henhold til bestemmelserne i artikel 34, stk. 2, andet afsnit, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«).
- 4 Den 19. juni 1990 anmodede hun om indkaldelse af Det Paritetiske Bedømmelsesudvalg, der fakultativt kan nedsættes i medfør af vedtægtens artikel 9, stk. 5, hvorefter dette udvalg bl.a. skal afgive udtalelse om, hvad der skal ske efter udløbet af en prøveperiode. I det foreliggende tilfælde blev et sådant udvalg nedsat ved afgørelse nr. 76/83A truffet af formanden for Det Økonomiske og Sociale Udvalg den 25. februar 1983, som indeholder regler for proceduren for dette udvalg.
- 5 Bedømmelsesudvalget trådte første gang sammen den 22. juni 1990 og hørte den pågældende, der var blevet indkaldt samme dag, »bogstavelig taget med minuts varsel«, som hun selv udtrykker det. Efter at have krævet, at hendes arbejde blev underkastet en sagkyndig bedømmelse, hvilket blev nægtet med den begrundelse, at det var umuligt, opnåede Kupka-Floridi ifølge sine oplysninger i stævningen en forsikring om, at udvalget ville arrangere en konfrontation med revisorerne vedrørende arbejdet. Et nyt møde blev afholdt i udvalget den 25. juni 1990. Kupka-Floridi deltog ikke i dette møde, da hun var blevet indkaldt ti minutter før mødets begyndelse, og da det ikke under disse omstændigheder var muligt for hende at aflyse et møde uden for huset, der var aftalt til samme tidspunkt.
- 6 Bedømmelsesudvalget afgav udtalelse den 26. juni 1990, idet medlemmerne enstemmigt bekræftede den negative konklusion i udtalelsen ved prøvetidens udløb. Ifølge udtalelsen kom udvalget til nedenstående konklusioner efter at have hørt den bedømte, bedømmeren, den bedømtes umiddelbart overordnede, nemlig Pertoldi og to revisorer, Apollonio og Giordano, samt en tjenestemand, der var indkaldt af Kupka-Floridi, og en tjenestemand ved Direktoratet for Personale og

Økonomi, og efter at have gennemgået de forskellige bilag, der var forelagt det af generalsekretæren. Af udtalelsen fremgår:

- »— Fremgangsmåden i denne sag har fulgt bestemmelserne i vedtægten og gennemførelsesbestemmelserne i tilslutning til denne.
- De arbejdsvilkår, på hvilke prøvetiden er forløbet, viser intet unormalt eller særlige forhold, der fortjener omtale.
- Under hensyn til både den forelagte dokumentation og samtlige de vidneudsagn, der er afgivet, herunder den ansattes egen forklaring, finder udvalget, at udtalelsen ved prøvetidens udløb giver udtryk for en vis velvilje over for Kupka-Floridi, samtidig med at den er meget klar med hensyn til tilkendegivelsen af de manglende færdigheder, som er konstateret af bedømmeren og sagsøgerens umiddelbart overordnede.«

- 7 Den 27. juni 1990 besluttede generalsekretæren for Det Økonomiske og Sociale Udvalg at afskedige Kupka-Floridi ved prøvetidens udløb på grundlag af udtalelsen ved prøvetidens udløb og den udtalelse, der var afgivet af Bedømmelsesudvalget.
- 8 Den 24. september 1990 indbragte Kupka-Floridi en klage over denne afgørelse. Efter klagens afvisning ved afgørelse af 18. januar 1991 har hun i stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 23. april 1991 nedlagt påstand om annullation af ovennævnte afgørelse af 27. juni 1990. Den skriftlige forhandling er forløbet forskriftsmæssigt. På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten i overensstemmelse med artikel 53 i sit procesreglement besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Efter anmodning fra Retten har Det Økonomiske og Sociale Udvalg som led i sagens forberedelse før retsmødet fremlagt en fortegnelse over de bilag, som blev forelagt for Bedømmelsesudvalget af generalsekretæren for Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og som er omtalt i pkt. 4 i udvalgets udtalelse, de i denne fortegnelse omhandlede bilag, samt Det Økonomiske og Sociale Udvalgs afgørelse nr. 363/82A om de almindelige bestemmelser for udfærdigelse af udtalelser ved prøvetidens udløb. I besvarelse af en anmodning fra Retten om fremlæggelse af referaterne af de to møder i Bedømmelsesudvalget har dets sekretær i skrivelse af 22. januar 1992 svaret, at »forhandlin-

gerne i Bedømmelsesudvalget efter en stedse fulgt praksis ikke referes udtømmende. Udtalelsen af 26. juni 1990 er det eneste dokument, som er udarbejdet af Bedømmelsesudvalget«. Den mundtlige forhandling fandt sted den 12. februar 1992. Under retsmødet afhørte Retten Pertoldi, som Retten havde indkaldt af egen drift i medfør af procesreglementets artikel 68, stk. 1, som vidne vedrørende de omstændigheder, hvorunder sagsøgerens prøvetid forløb. Afdelingsformanden erklærede den mundtlige forhandling afsluttet ved retsmødets slutning.

Parternes påstande

9 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af den afgørelse om at afskedige sagsøgeren ved prøvetidens udløb, som den 27. juni 1990 blev truffet af generalsekretæren for Det Økonomiske og Sociale Udvalg.
- Sagsøgte tilpligtes at drage alle de retlige konsekvenser heraf og bl.a. give sagsøgeren mulighed for at gennemføre endnu en prøveperiode, hvorefter der foretages en ny vurdering af hendes kvalifikationer.
- Sagsøgte tilpligtes — med virkning fra den 30. juni 1990 og indtil sagsøgeren genindtræder i sin stilling — at betale sagsøgeren løn med tillæg af ydelser i henhold til vedtægten samt renter efter normal sats.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

I replikken har sagsøgeren nedlagt yderligere følgende påstand:

- Der udmeldes en sagkyndig til bedømmelse af de håndskrevne oversættelser (hun har) udført under prøvetiden, samt hendes sprogkunderskaber i italiensk.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Sagsøgeren betaler sine egne omkostninger.

Påstandene om annullation

- 10 Til støtte for påstandene har sagsøgeren gjort fire anbringender gældende, nemlig henholdsvis tilsidesættelse af væsentlige formkrav, tilsidesættelse af retten til kontradiktion, tilsidesættelse af princippet om omsorgspligt og en åbenbar fejlbedømmelse af faktiske forhold.

Tilsidesættelse af væsentlige formkrav

Parternes argumenter

- 11 Det første anbringende kan opdeles i tre punkter. Sagsøgeren påberåber sig tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25, stk. 2, tilsidesættelse af den skrivelse, som generalsekretæren havde tilstillet Vermeylen den 19. oktober 1989, og tilsidesættelse af sagsøgerens rettigheder under sagens behandling for Bedømmelsesudvalget.
- 12 For så vidt angår det første punkt i dette anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at udtalelsen af 14. maj først blev meddelt hende den 1. juni 1990, hvilket er i strid med vedtægtens artikel 25, stk. 2, som bestemmer: »Enhver afgørelse, der

træffes i henhold til denne vedtægt om en bestemt person, skal straks meddeles den pågældende tjenestemand skriftligt«. Hun anfører særlig, at da prøvetiden udløb den 30. juni, må meddelelsen af udtalelsen den 1. juni 1990 betragtes som givet for sent, da det i vedtægtens artikel 34, stk. 2, hedder: »Senest en måned før prøvetidens udløb skal der gives en udtalelse om den pågældendes egnethed«. Hun tilføjer, at hendes fravær én dag på grund af sygdom ikke var til hinder for, at ansættelsesmyndigheden straks gav hende skriftlig meddelelse om udtalelsen. I øvrigt har sagsøgte selv erkendt, at reglen i vedtægtens artikel 25, stk. 2, ikke var overholdt, hvilket fremgår af en skrivelse fra Vermeylen til generalsekretæren, hvori det hedder, at det på grund af Kupka-Floridi's fravær på grund af sygdom ikke havde været »muligt at meddele hende udtalelsen ved prøvetidens udløb inden for de foreskrevne frister«.

- 13 Sagsøgte finder for sit vedkommende, at det første punkt inden for dette anbringende må forkastes. Sagsøgte gør gældende, at et tidsrum på femten dage mellem udfærdigelsen af udtalelsen og dens meddelelse ikke i noget tilfælde kan betragtes som for langt. Sagsøgte anfører, at meddelelsen af udtalelsen den 1. juni 1990 fandt sted inden for fristen i medfør af artikel 34, stk. 2, nemlig en måned før prøvetidens udløb. Under alle omstændigheder fremgår det udtrykkeligt af denne bestemmelse, at den heri omhandlede frist alene gælder udfærdigelsen af bedømmelsen, og ikke meddelelsen til den pågældende. I det foreliggende tilfælde har meddelelsen af udtalelsen den 1. juni gjort det muligt for sagsøgeren i fuldt omfang at udarbejde sine bemærkninger vedrørende udtalelsen, idet disse blev meddelt bedømmeren den 8. juni 1990.

Yderligere bemærker sagsøgte, at selv om der var tale om en forsinkelse med hensyn til meddelelsen af udtalelsen ved prøvetidens udløb, kan denne forsinkelse ikke begrunde annullation af den anfægtede afgørelse. Efter Domstolens faste praksis er en ulovlig fremgangsmåde for meddelelsen af en beslutning retsaktens indhold uvedkommende og kan derfor ikke behæfte den med en mangel (jf. Domstolens dom af 14.7.1972, sag 48/69, ICI mod Kommissionen, Sml. s. 151, præmis 39, org. ref.: Rec. s. 619, af 29.5.1974, sag 185/73, Hauptzollamt Bielefeld, Sml. s. 607, præmis 6, af 29.10.1981, sag 125/80, Arning mod Kommissionen, Sml. s. 2539, og af 30.5.1984, sag 111/83, Picciolo mod Parlamentet, Sml. 2323, præmis 25). Sagsøgte henviser yderligere til, at Domstolen har antaget, at en forsinket meddelelse af en udtalelse ved prøvetidens udløb ikke kan begrunde annullation af en afgørelse om ikke at fastansætte en tjenestemand (dom af 12.7.1973, forenede sager 10/72 og 47/72, Di Pillo mod Kommissionen, Sml. s. 763, præmis 2-6).

- 14 Det andet punkt i dette anbringende vedrører tilsidesættelse af interne instrukser fra generalsekretæren til Vermeylen den 19. oktober 1989, der har følgende ordlyd:

»2. I betragtning af prøvetidens betydning beder jeg Dem regelmæssigt — på grundlag af objektive og kontrollerbare kriterier — indsamle alle konkrete oplysninger, positive såvel som negative, til brug ved bedømmelsen af prøvekandidatens færdigheder, præstationer og adfærd.

Disse oplysninger vil gøre det muligt at støtte bedømmelsen i udtalelserne ved prøvetidens udløb.

3. Såfremt der viser sig vanskeligheder, påhviler det Dem snarest muligt at tage en samtale med tjenestemanden på prøve og derefter i givet fald tilstille ham en skrivelse med nærmere forklaringer. I tilfælde af fortsatte vanskeligheder kan der blive tale om underretning af generalsekretæren.«

- 15 Sagsøgeren har bemærket, at Vermeylen ikke fulgte disse instrukser. Hun anfører, at der ikke fandt nogen samtale sted med hende, og at der ikke blev tilstillet hende nogen skrivelse med nærmere forklaringer. Yderligere underrettede han ikke generalsekretæren.

Ved at undlade at rette sig efter ovennævnte skrivelse har sagsøgte tilsidesat et væsentligt formkrav. Til støtte herfor anfører sagsøgeren, at denne skrivelse var en intern instruks, der indeholdt en adfærdsregel, som administrationen ikke kunne tilsidesætte uden at angive grundene hertil, idet den i modsat fald handlede i strid med ligebehandlingsprincippet, således som det fremgår af Domstolens praksis, herunder bl.a. dom af 30. januar 1974, sag 148/73, Louwage mod Kommissionen, Sml. s. 81, præmis 12.

- 16 Sagsøgte har afvist sagsøgerens argumentation og gør gældende, at ovennævnte skrivelse af 19. oktober 1989 ikke på nogen måde var bindende. Det fremgår nem-

lig af selve dens ordlyd, at den kun indeholdt henstillinger om iagttagelse af en vis adfærd i tilfælde af vanskeligheder. Der var således ikke tale om en intern instruks, som skabte rettigheder for tjenestemændene og forpligtede administrationen ifølge det i Louwage-sagen antagne (ovennævnte dom af 30.1.1974 i sag 148/73).

Yderligere udtaler sagsøgte, at sagsøgeren gentagne gange af sine overordnede særdeles tydeligt er blevet gjort opmærksom på, at hendes arbejde var mangelfuldt. Navnlig er hun blevet underrettet om, at der i hendes oversættelser blev foretaget mange rettelser af stil og terminologi. I denne forbindelse forklarer sagsøgte, at det efter overskridelsen af en vis fejltærskel ikke længere er muligt »systematisk« at påvise de fejl, der begås over en periode på ni måneder, således som sagsøgeren har ønsket. Revisorerne måtte i øvrigt ophøre med at diskutere de rettelser, der var foretaget i sagsøgerens tekster, særlig for så vidt hun ikke accepterede kritik, således som det fremgår af udtalelsen ved prøvetidens udløb. Yderligere har Pertoldi tilstillet hende en skrivelse, hvori han gav udtryk for utilfredshed med en arbejdsvægring.

- 17 Med hensyn til det tredje punkt i det første anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at sagsbehandlingen i Bedømmelsesudvalget har været i strid med artikel 2 i Det Økonomiske og Sociale Udvalgs afgørelse nr. 76/83A, hvoraf fremgår, at den af generalsekretæren fastsatte frist for afgivelsen af udtalelsen ikke kan være mindre end syv arbejdsdage. Men, fortsætter sagsøgeren, udvalget blev indkaldt den 19. juni 1990, trådte sammen den 22. og 25. juni og afgav udtalelse den 26. juni, altså mindre end syv arbejdsdage efter indkaldelsen. Sagsøgeren finder, at hun efter princippet om beskyttelse af den berettigede forventning måtte kunne påregne en nøje overholdelse af ovennævnte artikel, der efter hendes skøn har til formål at gøre det muligt for udvalget at arbejde i ro i bestræbelserne på at oplyse sagen bedst muligt og gøre det muligt for tjenestemanden på prøve at varetage sine interesser for udvalget.
- 18 Sagsøgte har bestridt sagsøgerens fortolkning af artikel 2 i afgørelse nr. 76/83A. Sagsøgte gør gældende, at minimumsfristen på syv dage alene er fastsat i Bedømmelsesudvalgets og ikke prøve-kandidaternes interesse. Udvalget var således frit stillet med hensyn til afgivelse af sin bedømmelse inden for en kortere frist, uden at dets arbejdsro i øvrigt er blevet forstyrret.

Retten's bemærkninger

- 19 Hvad angår det første punkt i dette anbringende, nemlig den påståede tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25, stk. 2, ved, at udtalelsen vedrørende sagsøgeren ikke blev meddelt hende straks, fastslår Retten for det første, at det fremgår af bilagene i sagen, at denne udtalelse i realiteten blev udarbejdet den 31. maj 1990, og ikke den 14. maj 1990 som hævdet af sagsøgeren for Retten og i øvrigt i strid med hendes klage, hvori hun udtrykkeligt havde anført, at bedømmelsen var udarbejdet den 31. maj 1990. Selv om side 1 i denne bedømmelse vel er udfærdiget den 14. maj 1990, bør det bemærkes, at bedømmelsen først blev endeligt udarbejdet af bedømmeren den 31. maj 1990 efter at være blevet skrevet i udkast og underskrevet af Pertoldi samt tre revisorer den 30. maj 1990, således som det fremgår af de datoer, der er anført ved hver enkelt underskrift på side 7 i udtalelsen. Yderligere fremgår det af skrivelsen af 31. maj 1990 til generalsekretæren fra bedømmeren af sagsøgeren, Vermeylen, som bekræftet ved sagsøgtens indlæg for Retten og ubestridt af sagsøgeren, at sidstnævnte allerede den 30. maj blev »officielt underrettet om det negative resultat af den bedømmelse, som den ansvarlige for bedømmelsen ville aflevere til hende i løbet af den næste dag, nemlig den 31. maj«. Da sagsøgeren var sygemeldt på denne dag, blev bedømmelsen først overrakt hende af bedømmeren den næste dag, den 1. juni 1990. Under disse omstændigheder kan det ikke bebrejdes ØSU, at det ikke straks i overensstemmelse med vedtægtens artikel 25, stk. 2, meddelte hende sin udtalelse ved prøvetidens udløb.

Hvad angår det klagepunkt, hvorefter bestemmelserne i vedtægtens artikel 34, stk. 2, skulle være tilsidesat i udtalelsen af 31. maj 1990, er det på baggrund af det ovenfor anførte tilstrækkeligt at påpege, at udtalelsen om sagsøgeren blev endeligt udfærdiget den 31. maj 1990, dvs. en måned før prøvetidens udløb, den 30. juni 1990. Yderligere var udtalelsen færdig allerede den 30. maj 1990. Den var formuleret af Pertoldi, efter at denne havde rådført sig med revisorerne, og i samarbejde med Vermeylen. Under disse omstændigheder kan sagsøgerens anbringende, hvorefter sagsøgte udtrykkeligt skulle have erkendt ikke at have meddelt hende udtalelsen inden for de foreskrevne frister, ikke anfægte konklusionerne af de forhold, som er fastslået ovenfor.

- 20 Yderligere må Retten fremhæve, at den anfægtede afgørelse blev truffet den 27. juni 1990 på grundlag af bl.a. en korrekt udfærdiget udtalelse og de skriftlige be-

mærkninger af 8. juni 1990 vedrørende udtalelsen, som sagsøgeren havde fremsat i medfør af vedtægtens artikel 34, stk. 2, andet afsnit. Da sagsøgeren havde haft lejlighed til at gøre sine synspunkter vedrørende udtalelsen gældende i henhold til de fastsatte regler, kan den anfægtede afgørelse ikke under nogen omstændigheder være ugyldig, blot på grund af den påståede forsinkelse af meddelelsen (jf. Domstolens dom af 25.3.1982, sag 98/81, Munk mod Kommissionen, Sml. s. 1155, præmis 8 og 9).

- 21 Det første punkt i dette anbringende må således forkastes.
- 22 Inden for rammerne af det andet punkt i anbringendet om påstået tilsidesættelse af den interne skrivelse vedrørende »bedømmelsen af tjenestemænd på prøve«, som blev tilstillet bedømmeren af sagsøgeren i overensstemmelse med en fast praksis i Det Økonomiske og Sociale Udvalg, skal det undersøges, om de i ovennævnte skrivelse indeholdte instrukser blev fulgt i det foreliggende tilfælde.
- 23 Indledningsvis skal bemærkes, at chefen for Den Italienske Oversættelsesafdeling, Pertoldi, som tilsynsførende med sagsøgeren i prøvetiden, var kompetent til at varetage de opgaver, der er forbundet med tilsyn med en prøvetid, herunder de opgaver, som var fastlagt i ovennævnte skrivelse af 19. oktober 1989 til Vermeylen, der skulle bedømme sagsøgeren og var udpeget i medfør af afgørelse nr. 363/82A truffet af Det Økonomiske og Sociale Udvalg; denne fastsatte de almindelige bestemmelser for udarbejdelse af udtalelser ved prøvetidens udløb. Vermeylen havde nemlig i overensstemmelse med Domstolens praksis overladt tilsynet med sagsøgeren i prøvetiden til Pertoldi, der som hendes umiddelbart overordnede stod i nær arbejdsmæssig forbindelse med hende (jf. Domstolens dom af 1.6.1978, sag 99/77, D'Auria mod Kommissionen, Sml. s. 1267, præmis 12, og af 15.5.1985, sag 3/84, Patrinos mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg, Sml. s. 1421, præmis 23). Det kan derfor ikke bebrejdes Vermeylen, at han ikke personligt fulgte forløbet af sagsøgerens prøvetid, idet ansvaret herfor påhvilede Pertoldi.

- 24 For så vidt angår den pligt til i tilfælde af vanskeligheder at føre samtaler med tjenestemanden på prøve, der er omhandlet i ovennævnte skrivelse, fastslår Retten, at det af Pertoldi's forklaring under retsmødet samt af sagsøgerens egen klage fremgår, at Pertoldi havde en samtale med sagsøgeren i begyndelsen af marts 1990, dvs. ca. fem måneder efter begyndelsen af hendes prøvetid. Yderligere kan det på grundlag af en række samstemmende oplysninger fastslås, at denne samtale i modsætning til det af sagsøgeren oplyste angik de vanskeligheder, der havde vist sig under afviklingen af hendes prøvetid, og muligheden for en negativ udtalelse ved dennes udløb. Efter at have modtaget ovennævnte interne skrivelse af 19. oktober 1989 havde Pertoldi nemlig en samtale med Brüggemann fra Personaleafdelingen vedrørende den holdning, man skulle indtage, dersom udfaldet af en prøvetid kunne blive negativt. Efter Pertoldi's forklaring for Retten, hvis rigtighed bekræftes af bilaget til skrivelserne af 31. maj 1990 fra Vermeylen til generalsekretæren, som er fremlagt under sagen, fik han dengang det råd at begrænse sig til at tage en samtale med Kupka-Floridi for at advare hende mundtligt. Det fremgår således af den kronologiske sammenhæng mellem ovennævnte forhold, at den, der havde tilsynet med sagsøgeren i prøvetiden, rettede sig efter den første instruks, der var givet i ovennævnte skrivelse, ved under deres samtale i marts måned at underrette sagsøgeren om risikoen for en negativ udtalelse ved prøvetidens udløb. På samme måde fremgår det ved at sammenholde sagsøgerens forklaring med vidnets forklaring under retsmødet, at sagsøgerens påstand om, at Pertoldi skulle have stillet hende en positiv bedømmelse af prøvetiden i udsigt, alene indebærer, at Pertoldi først og fremmest advarede sagsøgeren om muligheden for et negativt udfald af prøvetiden, men dog naturligvis ikke i begyndelsen af marts måned udelukkede muligheden for en positiv bedømmelse, dersom sagsøgeren væsentligt forbedrede sine resultater.
- 25 Hvad angår de to øvrige instrukser i ovennævnte skrivelse skal det bemærkes, at de alene indeholdt visse henstillinger, for så vidt som de overlod det til den tilsynsførende med tjenestemanden og bedømmeren at tage initiativet til en skriftlig advarsel og underretning af generalsekretæren. I ovennævnte skrivelse taltes der nemlig alene om »i givet fald« at sende en forklarende skrivelse og muligheden for »at overveje« at underrette generalsekretæren. I den foreliggende sag skal det bemærkes, at Pertoldi efter omstændighederne og efter sin samtale med Brüggemann fandt det bedst ikke at tilstille sagsøgeren en skriftlig advarsel for at undgå, at en sådan kunne fortolkes som foregribende udtalelsen ved prøvetidens udløb. I øvrigt skønnede Vermeylen ikke, at der var grund til at underrette generalsekretæren om de vanskeligheder, der havde været i prøvetiden, før udarbejdelsen af udtalelsen ved dennes udløb.

- 26 Under disse omstændigheder, og uden at Retten finder grund til at tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt skrivelsen af 19. oktober 1989 havde karakter af en intern instruks, må det andet punkt i dette anbringende under alle omstændigheder forkastes.
- 27 Det tredje punkt inden for dette anbringende angår den påståede tilsidesættelse af artikel 2 i Det Økonomiske og Sociale Udvalgs afgørelse nr. 76/83A. Ifølge denne retsakt »sammenkaldes Bedømmelsesudvalget af generalsekretæren på begæring af den pågældende tjenestemand... og generalsekretæren fastsætter en frist, inden for hvilken udvalget skal udtale sig. Denne frist skal dog være på mindst syv arbejdsdage«. Som fremhævet af sagsøgte er det klart, at ovennævnte bestemmelse er fastsat af hensyn til Bedømmelsesudvalget med henblik på at muliggøre en bekvem afvikling af dets arbejde og i intet tilfælde tilsigter at skabe rettigheder for den pågældende tjenestemand på prøve, som således ikke kan gøre sådanne gældende for Retten. Yderligere fremgår det under alle omstændigheder af selve ordlyden, at bestemmelsen særlig er henvendt til generalsekretæren, som har til opgave at fastsætte den frist, inden for hvilken udvalget skal afgive sin bedømmelse. Den har til formål at sikre, at Bedømmelsesudvalget får en tilstrækkelig frist til at udføre sit arbejde, således at det kan afgive udtalelse før udløbet af denne frist, dersom det finder at have fået tilstrækkelige oplysninger. I det foreliggende tilfælde skal det fastslås, at den af generalsekretæren fastsatte frist var på syv dage, og at Bedømmelsesudvalget lovligt kunne afgive sin udtalelse allerede på den sjette dag, hvor det fandt, at det havde de fornødne oplysninger til at udtale sig med kendskab til alle relevante forhold.
- 28 Det tredje punkt i dette anbringende må derfor forkastes.

Anbringendet om tilsidesættelse af retten til kontradiktion

Parternes argumenter

- 29 Sagsøgeren har gjort gældende, at hendes ret til kontradiktion er tilsidesat i tre henseender. For det første fik hun ikke en tilstrækkelig lang frist til at varetage sine interesser for Bedømmelsesudvalget. Dernæst blev det andet møde i udvalget ikke udsat, selv om sagsøgeren var lovligt forhindret i at deltage i dette. Endelig har hun ikke fået tilstillet referater fra møderne i udvalget.

- 30 For så vidt angår det første af disse tre punkter hævder sagsøgeren, at hun ved fremsættelsen den 19. juni 1990 af anmodningen om nedsættelse af Bedømmelsesudvalget havde tilkendegivet ønske om, at det først trådte sammen efter udløbet af en frist på otte dage, for at hun kunne få lejlighed til på forsvarlig måde at varetage sine interesser. Mødet fandt imidlertid sted tre dage efter, nemlig den 22. juni kl. 10 uden forudgående underretning af sagsøgeren. På samme måde, forklarer hun, blev hun indkaldt den 25. juni 1990, kl. 17.20 til et møde i udvalget, der var berammet til kl. 17.30. Den manglende indkaldelse kan efter sagsøgerens opfattelse ikke sidestilles med en »meget kort« frist, som efter Domstolens ovennævnte dom af 12. juli 1973 i de forenede sager 10/72 og 47/72, Di Pillo, ikke kan anfægte gyldigheden af afskedigelsen. Den er uforenelig med sagsbehandlingskontradiktorske karakter, således som denne fremgår af selve ordlyden af afgørelse nr. 76/83A, der bl.a. omhandler den bedømtes ret til at blive hørt. Den manglende indkaldelse er således i strid med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, den pågældendes ret til kontradiktion samt princippet om god forvaltningsskik.
- 31 For så vidt angår det andet punkt gør sagsøgeren gældende, at det forhold, at det andet møde i Bedømmelsesudvalget ikke blev udsat, men afholdt i hendes fravær den 25. juni 1990, så meget mere indebærer en tilsidesættelse af hendes ret til kontradiktion, som hun efter afslaget på hendes anmodning om sagkyndig udtalelse under det første møde havde redegjort for grundene til afholdelse af det andet møde med henblik på, at der blev arrangeret konfrontation med revisorerne angående kvaliteten af hendes arbejde.
- 32 For det tredje kritiserer sagsøgeren sagsøgte for ikke at have givet hende mulighed for at gøre sig bekendt med referaterne af Bedømmelsesudvalgets arbejde. Sagsøgeren ved derfor ikke, om J. Hughes, som hun havde begæret afhørt, virkelig blev afhørt, og i bekræftende fald, hvorledes hendes forklaring lyder i referatet. Ej heller ved hun, hvem den tjenestemand fra Direktoratet for Personale og Økonomi var, som Bedømmelsesudvalget anfører at have afhørt. Endelig fik sagsøgeren ikke tilstillet den fortegnelse over de bilag, som var forelagt udvalget af generalsekretæren, og hvortil der henvises i udvalgets udtalelse. Under disse omstændigheder, og efter at Retten har opfordret sagsøgte til at fremlægge disse dokumenter — efter sagsøgerens begæring under sagens forberedelse — og efter at Det Økonomiske og Sociale Udvalg har svaret, at der efter fast praksis i Bedømmelsesudvalget ikke udfærdiges referater af forhandlingerne i dette, har sagsøgeren under retsmødet gjort gældende, at hendes ret til kontradiktion var blevet åbenlyst og alvorligt tilsidesat, for så vidt som det manglende referat var til hinder for enhver form for kontrol med forløbet af udvalgets arbejde.

- 33 I øvrigt foreholder sagsøgeren i replikken ØSU, at man ikke inden anlæggelsen af denne sag tilstillede hende de bilag, der er fremlagt som bilag til svarskriftet, nemlig de skrivelser vedrørende hende, der blev udvekslet mellem hendes overordnede. At disse bilag ikke er blevet tilstillet sagsøgeren, indebærer, for så vidt som de angår hendes kvalifikationer, indsats eller adfærd, en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 26 og sagsøgerens ret til kontradiktion. Disse bilag kan følgelig ikke gøres gældende over for hende. Yderligere strider de imod visse positive vurderinger i udtalelsen ved prøvetidens udløb. Subsidiært anfører sagsøgeren, at hun, selv om hun havde modtaget de pågældende bilag, dog havde været stillet over for »en fuldbyrdet kendsgerning«, fordi »de fleste bilag dels vedrører [hendes] sygdomsproblemer (bilag 3, 5, 6 og 7 til svarskriftet), hvilket ikke har noget at gøre med eventuel kritik af hendes kompetence, og dels fordi bilagene først er blevet udarbejdet ved prøvetidens udløb«.
- 34 Sagsøgte har såvel retligt som faktisk bestridt rigtigheden af sagsøgerens andet anbringende. Sagsøgte fremhæver, at proceduren for sagsbehandlingen i Bedømmelsesudvalget er fastsat ved afgørelse nr. 76/83A, der intet siger om nogen frist for indkaldelse af den pågældende tjenestemand på prøve. Proceduren har ikke kontradiktorisk karakter. Sagsøgte gør i den forbindelse gældende, at Domstolen har antaget, at en institution er berettiget til at afskedige en tjenestemand på prøve uden at indhente udtalelse fra Bedømmelsesudvalget, når et sådant ikke er nedsat, hvilket ikke er påbudt i vedtægten (ovennævnte dom af 1.6.1978, sag 99/77, D'Auria, præmis 24). Sagsøgte påberåber sig ligeledes Domstolens dom af 12. juli 1973, hvori det hedder, at selv om »udtalelsen ved udløbet af prøvetiden [af institutionen] skal meddeles den pågældende tjenestemand på prøve, for at denne kan fremsætte sine bemærkninger, [er institutionen] ikke forpligtet til også at give ham lejlighed til at udtale sig om dens hensigt til at afskedige ham som følge af udtalelsens negative karakter... I tilfælde, hvor [institutionen] under sådanne omstændigheder alligevel anmoder tjenestemanden på prøve om at fremsætte sine bemærkninger, idet den herved følger principperne for god administration i personalesager, kan den kendsgerning, at [institutionen] kun giver ham en meget kort frist til at svare, ikke medføre afskedigelsens ugyldighed« (ovennævnte Di Pillo-dom, forenede sager 10/72 og 47/72). På baggrund af alle disse betragtninger finder sagsøgte, at den kendsgerning, at artikel 2 i afgørelse nr. 76/83A nævner en »høring« af den bedømte, ikke på nogen måde indebærer, at proceduren for dette udvalg skal være kontradiktorisk, så meget mindre som tjenestemanden på prøve allerede har haft lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger til den negative udtalelse ved prøvetidens udløb (jf. generaladvokat Trabucchi's forslag til afgørelse i ovennævnte Di Pillo-dom, forenede sager 10/72 og 47/72, på s. 776). For så vidt angår forholdene i denne sag gør sagsøgte gældende, at sagsøgeren har haft lejlighed til at fremsætte sine synspunkter i meget udførlige skriftlige bemærkninger, der

blev fremsendt til bedømmeren den 8. juni 1990. Hun er tillige blevet hørt af Bedømmelsesudvalget, som ligeledes har hørt en tjenestemand, der var indkaldt af hende.

- 35 For så vidt angår bilagene til svarskriftet bemærker sagsøgte, at med undtagelse af ét bilag, der vedrører en ganske enkel forespørgsel om en lægeundersøgelse, er samtlige de bilag, som ikke blev tilstillet Kupka-Floridi, udfærdiget efter udarbejdelsen af den negative udtalelse ved prøvetidens udløb. Men, forklarer sagsøgte, alene de bilag, der øvede afgørende indflydelse på den anfægtede afgørelse, skulle tilstilles sagsøgeren og indgå i sagen, for ikke at tilsidesætte hendes ret til kontradiktion (jf. Domstolens dom af 3.2.1971, sag 21/70, Rittweger mod Kommissionen, Sml. s. 1, præmis 35, org. ref.: Rec. s. 7, og af 28.6.1972, sag 88/71, Brasseur mod Parlamentet, Sml. s. 131, præmis 18, org. ref.: Rec. s. 499). Yderligere kan det forhold, at de omstridte bilag ikke blev tilstillet sagsøgeren, ikke betragtes som en tilsidesættelse af et væsentligt formkrav, for så vidt som de ikke havde afgørende indflydelse på afgørelsen. I denne sag angik flere af de nævnte bilag rent administrative spørgsmål, hvorfor de ikke skulle indgå i sagsøgerens personlige aktmappe.

Retten bemærkninger

- 36 Hvad angår det klagepunkt, som vedrører indkaldelsen uden varsel af sagsøgeren til mødet i Bedømmelsesudvalget under tilsidesættelse af den påstået kontradiktoriske karakter af sagsbehandlingen i dette udvalg, skal det først nævnes, at ØSU's afgørelse nr. 76/83A, der fastlægger proceduren for ovennævnte udvalg og udtrykkeligt bestemmer, at den bedømte og bedømmeren skal høres, ikke fastsætter nogen frist for indkaldelsen. Denne høring har til formål at gøre det muligt for udvalget på objektivt grundlag at få oplyst den pågældendes synspunkter, for at det kan afgive sin udtalelse med kendskab til samtlige oplysninger i sagen.

I denne henseende skal det, uden at Retten behøver at tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt det kontradiktoriske princip finder anvendelse for Bedømmelsesudvalget, fremhæves, at dette princip under alle omstændigheder er blevet overholdt i den foreliggende sag. Sagsøgeren fremsatte nemlig den 8. juni 1990 i medfør af vedtægtens artikel 34, stk. 2, første afsnit, sine skriftlige bemærkninger for bedømmeren, og de blev oversendt til Bedømmelsesudvalget ved sagens forelæggelse.

Yderligere fremgår det af sagens akter, at udvalget i sit første møde hørte sagsøgeren, og at det i sit andet møde ligeledes hørte den ansatte, som var begæret indkaldt af sagsøgeren. Heraf følger, at udvalget ved afgivelsen af sin udtalelse havde fuldt kendskab til sagsøgerens indstilling, både via hendes ovennævnte skriftlige bemærkninger og efter at have hørt hende i sit første møde.

Under disse omstændigheder fastslår Retten, at den manglende frist ved indkaldelsen af sagsøgte ikke har haft nogen indflydelse på indholdet af Bedømmelsesudvalgets udtalelse. Herefter kan sagsbehandlingen i udvalget ikke antages at være blevet behæftet med en mangel.

- 37 Hvad angår klagepunktet manglende udsættelse af det andet møde i Bedømmelsesudvalget er det tilstrækkeligt at fastslå, at udvalget efter at have hørt sagsøgeren i sit første møde var berettiget til at anse sagsøgerens synspunkter for fuldstændig oplyst og ikke udsætte sit sidste møde. Yderligere anfører sagsøgeren ikke særlige grunde til afholdelse af det andet møde med henblik på konfrontation af hendes synspunkter med revisorerens vedrørende kvaliteten af hendes arbejde.
- 38 Hvad angår klagepunktet manglende tilstillelse af referaterne af forhandlingerne i Bedømmelsesudvalget skal det understreges, at meddelelse til en tjenestemand på prøve af den udtalelse, der er afgivet af Bedømmelsesudvalget, efter Domstolens praksis udgør en tilstrækkelig garanti for vedkommendes ret til at varetage sine interesser (jf. dom af 13.12.1989, sag C-17/88, Patrinos mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg, Sml. s. 4249, summarisk offentliggørelse, præmis 48). Såvel tjenestemanden som Retten kan foretage deres bedømmelse af lovligheden af Bedømmelsesudvalgets arbejde på grundlag af selve udtalelsen, og det er herved ikke fornødent at have referater fra dette arbejde. Tillige står det i det foreliggende tilfælde fast, at sagsøgeren har modtaget Bedømmelsesudvalgets udtalelse.
- 39 Hvad angår det sidste punkt, hvori sagsøgeren klager over, at hun ikke før anlæggelsen af denne sag modtog de bilag, der blev fremlagt sammen med svarskriftet, skal det bemærkes, at det eneste blandt disse dokumenter, der ligger forud for

udtalelsen, og som sagsøgeren ikke har fået underretning om, er en skrivelse fra Vermeylen af 27. marts 1990, hvori der kræves foretaget en lægekontrol af et af sagsøgerens sygefravær med henblik på, som det udtrykkeligt anføres, en eventuel negativ udtalelse ved prøvetidens udløb. I øvrigt er der tale om skrivelser, som er udvekslet i tiden mellem underskriften af udtalelsen og afskedigelsen. I to af disse skrivelser, der er dateret den 19. og 20. juni 1990, underretter Pertoldi Vermeylen og chefen for Personaleafdelingen om sagsøgerens fravær på grund af sygdom. De to øvrige bilag er skrivelser fra Vermeylen til generalsekretæren, der er dateret henholdsvis den 31. maj 1990 og 15. juni 1990, og som omhandler sagsøgerens reaktioner på meddelelsen om den negative karakter af bedømmelsen af hende ved prøvetidens udløb. Yderligere omtales i ovennævnte skrivelse af 31. maj 1990 ligeledes en skrivelse, der har været tilstillet Kupka-Floridi af Pertoldi i anledning af en arbejdsvægring, tillige med hendes manglende beherskelse af det italienske sprog, og som indeholder bemærkninger om hendes påståede nægtelse af at samtale med revisorerne. Bemærkningerne vedrørende særlig sagsøgerens sprogkundskaber indeholder dog ikke noget nyt i forhold til det, som er anført i udtalelsen ved prøvetidens udløb.

Under disse omstændigheder fastslår Retten, at de oplysninger om sagsøgerens adfærd, som findes i disse dokumenter, og som ikke findes eller ikke er nærmere udviklet i udtalelsen ved prøvetidens udløb, ikke ligger til grund for den anfægtede afgørelse, således som det fremgår af Rettens gennemgang ovenfor af det tredje anbringende. Den anfægtede afgørelse er begrundet med de mangler, som sagsøgeren lagde for dagen med hensyn til »at anvende italiensk med fornøden tekstrelévans og nøjagtighed«. Det følger heraf, at betragtningerne i forbindelse med sagsøgerens fravær på grund af sygdom i prøvetiden, hendes påståede mangel på åbenhed over for en dialog, en lejlighedsvis vægring ved at udføre et arbejde, som var pålagt hende, eller hendes adfærd, da det negative udfald af bedømmelsen af hende officielt blev meddelt hende, ikke har haft indflydelse på den anfægtede afgørelse. Den manglende meddelelse af ovennævnte bilag har således ikke gjort indgreb i sagsøgerens ret til at blive hørt, førend den anfægtede afgørelse blev truffet, og kan ifølge Domstolens faste praksis (jf. bl.a. Domstolens ovennævnte dom af 3.2.1971, sag 21/70, Rittweger, præmis 29-41, af 28.6.1972, sag 88/71, Basseur, præmis 11, og af 12.2.1987, sag 233/85, Bonino mod Kommissionen, Sml. s. 739, præmis 11) ikke påvirke dens gyldighed.

⁴⁰ Det andet anbringende må herefter forkastes, og følgelig vil sagsøgte være at fri-finde for samtlige påstande om annullation.

Anbringendet om tilsidesættelse af den principielle omsorgspligt

Parternes argumenter

- 41 Under det tredje anbringende gør sagsøgeren gældende, at hun ikke i prøvetiden modtog passende bemærkninger, instrukser og råd fra revisorerne og sine overordnede. Kun chefen for Den Italienske Oversættelsesafdeling, Pertoldi, fulgte sagsøgeren, men alene under de to første uger i prøvetiden, og han fremsatte positive bemærkninger. I begyndelsen af maj 1990 skulle han således have meddelt hende, at hun sikkert ville blive fastansat, hvis hun blot fortsatte med at arbejde seriøst. Derimod foretog revisorerne for deres vedkommende i modsætning til det i udtalelsen ved prøvetidens udløb anførte stilistiske og terminologiske rettelser uden at give sagsøgeren nogen forklaringer og endog uden at tilbagelevere hende de rettede tekster. For at få kendskab til disse tekster måtte sagsøgeren således, fremhæver hun, selv finde dem i arkiverne. Hun bebrejder særlig revisorerne såvel som bedømmeren, Vermeylen, at de ikke systematisk påpegede, på hvilke punkter hun burde have foretaget forbedringer. Ej heller modtog hun nogen tjenstlig meddelelse herom. Yderligere påpeger sagsøgeren en selvmodsigelse i udtalelsen ved prøvetidens udløb, hvori det hedder, at hun ikke har vist tilstrækkelig vilje til at føre en dialog og diskutere med revisorerne og sine kolleger, mens hendes evne til at tilpasse sig tjenestens krav og evnen til at omgås andre er betegnet som gode i de analytiske vurderinger i bedømmelsen.

Endelig gør sagsøgeren gældende, at sagsøgte har tilsidesat sin omsorgspligt ved ikke nøje at påse, at hun blev placeret under forhold, der gjorde det muligt for hende at bevise sine kvalifikationer på den bedst mulige måde. I denne henseende har sagsøgte erkendt, at hendes kundskaber i nederlandsk ikke blev udnyttet i prøvetiden. Det fremgår således heraf, at alene tjenestens interesser er blevet tilgodeset på bekostning af sagsøgerens. Dette er i vidt omfang grunden til den anfægtede afgørelse.

- 42 Sagsøgte finder for sit vedkommende at have udvist omsorg for sagsøgeren. Sagsøgte fremhæver for det første, at prøvetiden ikke har til formål at uddanne kandidaten, men »at gøre det muligt for administrationen at foretage en mere konkret bedømmelse af ansøgerens evne til at udføre bestemte opgaver, af hans indstilling til arbejdet samt af hans tjenstlige indsats«, således som Domstolen antog i sin dom af 17. november 1983, sag 290/82, Tréfois mod Domstolen, Sml. s. 3751. Sagsøgte erindrer endvidere om, at omsorgspligten skal være forenelig med hensynet

til tjenestens hensigtsmæssige funktion og som følge heraf holdes inden for rimelige grænser (dom af 14.7.1977, sag 61/76, Geist mod Kommissionen, Sml. s. 1419, præmis 37-42).

For så vidt angår den foreliggende sag bemærker sagsøgte, at det på ingen måde bestrides, at prøvetiden er blevet afviklet på normale vilkår. Særlig har prøvekandidatens fysiske arbejdsbetingelser været tilfredsstillende, og hun har ikke haft grund til at klage over hverken for meget eller for lidt arbejde. Sagsøgte finder ej heller at have haft nogen pligt til at udnytte sagsøgerens kundskaber i nederlandsk. Sagsøgte er af den opfattelse, at sagsøgeren ved at acceptere sit arbejde i Det Økonomiske og Sociale Udvalg måtte tilpasse sig de krav, der stilledes inden for den tjeneste, som ansatte hende. Sagsøgte afviser ligeledes sagsøgerens klage over ikke at være blevet tilstrækkeligt oplyst om sit arbejdes utilstrækkelighed. Sagsøgte henviser til, at Domstolen har antaget, at »administrationen ikke har pligt til på noget tidspunkt at give en tjenestemand på prøve en advarsel, fordi hans indsats ikke er tilfredsstillende« (ovennævnte dom af 15.5.1985, sag 3/84, Patrinos, præmis 19). Sagsøgte bemærker, at der under alle omstændigheder »er givet adskillige vink om det udførte arbejde og gentagne forklaringer« ifølge udtalelsen ved prøvetidens udløb.

Retten bemærkninger

- 43 Inden der tages stilling til, om sagsøgeren kan antages at have gennemført sin prøvetid på normale vilkår ifølge de relevante bestemmelser i vedtægten, er der først og fremmest grund til at erindre om formålet med prøvetiden. Det fremgår udtrykkeligt af definitionen i vedtægtens artikel 34, stk. 2, første afsnit, at fastsættelsen af en prøvetid, ved hvis udløb der skal gives en udtalelse, har til formål at kontrollere »den pågældendes egnethed til varetagelse af de med hans stilling forbundne opgaver, samt... hans tjenstlige indsats og adfærd«. I medfør af samme bestemmelse skal tjenestemanden afskediges, dersom han ikke »har udvist tilfredsstillende faglige kvalifikationer«. Til forskel fra udvælgelsesprøven, der er udført således, at den gør det muligt at udvælge ansøgerne på grundlag af generelle og forudsigende kriterier, har prøvetiden således til formål at gøre det muligt for administrationen at foretage en mere konkret bedømmelse af ansøgerens evne til at udføre bestemte opgaver, hans indstilling til arbejdet samt af hans tjenstlige indsats, som understreget af Domstolen i ovennævnte dom af 17. november 1983 (sag 290/82, Tréfois, præmis 24).

- 44 Selv om prøvetiden, der skal gøre det muligt at vurdere den på prøve ansatte tjenstemands egnethed og adfærd, ikke kan sidestilles med en uddannelsesperiode, er det ikke desto mindre nødvendigt, at den pågældende sættes i stand til i denne periode at vise sine egenskaber. Denne betingelse kan ikke adskilles fra begrebet prøvetid og indeholdes underforstået i ovennævnte artikel 34, stk. 2, således som det er fastslået i Domstolens praksis (jf. bl.a. dom af 12.12.1956, sag 10/55, Mirossevich mod Den Høje Myndighed, Sml. s. 37, org. ref.: Rec. s. 365, særlig s. 387 ff., og ovennævnte dom af 15.5.1985, sag 3/84, Patrinos, præmis 20). Definitionen svarer yderligere til de krav, som er forbundet med overholdelsen af de almindelige principper for god administration og ligebehandling samt omsorgspligten, som »er udtryk for den balance mellem gensidige rettigheder og forpligtelser, som vedtægten har skabt i forholdet mellem den offentlige myndighed og embedsmændene i offentlig tjeneste«, som Domstolen fastslog i dom af 28. maj 1980 (forenede sager 33/79 og 75/79, Kuhner mod Kommissionen, Sml. s. 1677, præmis 22).

Efter Domstolens faste praksis betyder dette i realiteten, at tjenstemanden på prøve ikke blot skal have passende fysiske betingelser, men tillige hensigtsmæssige instrukser og råd under hensyntagen til beskaffenheden af det arbejde, han varetager, således at han sættes i stand til at tilpasse sig de særlige krav, som dette stiller (jf. bl.a. ovennævnte dom af 15.5.1985, sag 3/84, Patrinos, præmis 21).

- 45 I den foreliggende sag fastslår Retten, at sagsøgerens prøvetid forløb på normale vilkår og på basis af de objektive kriterier, som fandt anvendelse inden for den pågældende Oversættelsesafdeling med hensyn til både fordeling og ledelse af arbejdet. Det fremgår nemlig af afhøringen af Pertoldi, at der ikke har fundet nogen forskelsbehandling sted af hende i forhold til hendes forgængere som tjenstemænd på prøve, og at hun, selv om hun påberåber sig, at en sådan skulle have fundet sted, ikke til støtte for dette anbringende har anført nogen oplysning, der taler herfor eller gør det muligt at vurdere anbringendets berettigelse.
- 46 I denne henseende skal det først bemærkes, at sagsøgeren ikke har indvendinger mod hverken beskaffenheden eller omfanget af det arbejde, der blev krævet af hende, eller de fysiske vilkår, på hvilke arbejdet skulle udføres. For så vidt angår

klagepunktet om, at hendes nederlandske sprogkundskaber ikke blev udnyttet, og at hun således til skade for sine interesser ikke blev i stand til at vise sin kompetence på dette område, må det fremhæves, at omsorgspligten ikke i noget tilfælde kunne føre til at tage større hensyn til sagsøgerens særlige kvalifikationer i nederlandsk i forhold til de krav, som var forbundet med en rationel tilrettelæggelse af arbejdet inden for den pågældende afdeling. Oversættelserne blev nemlig overladt hende efter tjenestens behov og svarede til de opgaver, hun var udnævnt til at varetage som tjenestemand på prøve.

- 47 For det andet fastslår Retten på baggrund af oplysningerne i sagen og vidnets forklaring under retsmødet, at sagsøgeren i prøvetiden modtog instrukser og råd af den tilsynsførende med prøvetiden og af revisorerne, således at hun kunne tilpasse sig den særlige karakter af oversættelsesopgaverne i Det Økonomiske og Sociale Udvalg. I de to første uger af prøvetiden blev hun fulgt af Pertoldi, som systematisk underrettede hende om arbejdsmetoderne i Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og om, hvorledes oversættelserne skulle gribes an efter den pågældende type dokument. Yderligere fremgår det af Pertoldi's svar på Rettens spørgsmål, der ikke er bestridt af sagsøgeren, at han gentagne gange gav hende råd af teknisk karakter og påviste punkter, der skulle forbedres, hvilket væsentligt skete på grundlag af tilkendegivelser, han havde fået fra de revisorer, der skulle følge sagsøgerens arbejde. I den henseende fremgår det, at de reviderede tekster principielt blev tilbageleveret sagsøgeren af revisorerne, der som oftest drøftede disse med hende før tilbageleveringen. For så vidt angår hasteoversættelser — der ifølge Pertoldi udgør en forsvindende lille procent af det samlede arbejde i afdelingen — kunne Kupka-Floridi under alle omstændigheder gøre sig bekendt med rettelserne i hendes oversættelser, som enten blev leveret tilbage til hende eller lagt i arkiverne, hvortil hun havde fri adgang. På grundlag af samtlige oplysninger i bilagene og Pertoldi's svar på Rettens spørgsmål kan det fastslås, at samtalerne med revisorerne først blev sjældnere efter visse spændinger, der var opstået ved, at sagsøgeren bestred kritikken af hendes arbejde. Disse antagelser bestyrkes af den udtalelse ved prøvetidens udløb, som er udfærdiget af Vermeylen og underskrevet af Pertoldi og tre revisorer, hvori omhandles »adskillige vink om det udførte arbejde og gentagne forklaringer«. Ligeledes hedder det i den enstemmigt vedtagne udtalelse fra Bedømmelsesudvalget: »De arbejdsvilkår, på hvilke prøvetiden er forløbet, viser intet unormalt eller særlige forhold, der fortjener omtale«.

- 48 Endelig er det for det tredje, vedrørende den påståede manglende underretning af sagsøgeren om muligheden for en negativ udtalelse ved prøvetidens udløb, tilstrækkeligt at påpege, at sagsøgeren efter de forhold, der er fastslået af Retten i forbindelse med det andet punkt i det første anbringende, er blevet behørigt advaret af den tilsynsførende med hendes prøvetid, Pertoldi, under en samtale i marts 1990 om, at hendes præstationer var utilstrækkelige, og om risikoen for en negativ udtalelse ved prøvetidens udløb, såfremt der ikke skete forbedringer. Yderligere er sagsøgerens opmærksomhed under forskellige samtaler af teknisk og sproglig karakter med Pertoldi eller revisorerne i løbet af prøvetiden blevet henledt på de alvorlige problemer i forbindelse med kvaliteten af hendes arbejde. Endelig skal bemærkes, at omsorgspligten ikke krævede, at den tilsynsførende under prøvetiden skulle underrette sagsøgeren skriftligt om, at bedømmelsen af hende kunne blive negativ. Sagsøgerens ret til at gennemføre prøvetiden under normale vilkår var nemlig tilstrækkelig sikret ved en mundtlig advarsel, der gjorde det muligt for hende at tilpasse og forbedre sine præstationer efter tjenestens krav.
- 49 På grundlag af samtlige disse forhold fastslår Retten, at sagsøgerens prøvetid er forløbet under normale vilkår. Det tredje anbringende må derfor forkastes.

Anbringendet om åbenbar fejlbedømmelse af de faktiske forhold

Parternes argumenter

- 50 Inden for det fjerde anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at udtalelsen ved prøvetidens udløb indeholder fejlbedømmelser, der er baseret på unøjagtige eller unøjagtigt fortolkede forhold, og som i visse tilfælde viser selvmodsigelser mellem de analytiske bedømmelser og den almindelige bedømmelse. Hun mener at have været »offer for en manglende integration i Oversættelsestjenesten ved Det Økonomiske og Sociale Udvalg, uden at det skyldes hendes egne forhold«. Hun understreger i den forbindelse modsigelsen mellem hendes påståede mangel på åbenhed for en dialog med revisorerne og med sine kolleger og bedømmelsen »god« i rubrikkerne »evne til at tilpasse sig tjenestens krav« og »evne til at omgås andre« i udtalelsen ved prøvetidens udløb. For så vidt angår bedømmelsen »acceptabel« i

forbindelse med hendes »evne til gruppesamarbejde« bemærker sagsøgeren, at hun aldrig har skullet deltage i egentligt gruppearbejde. Yderligere gør hun gældende, at hendes påstået manglende beherskelse af italiensk er ubegrundet, idet hun er italiener, har italiensk som modersmål og har boet i Italien, indtil hun var 29 år, og at der i rubrikken »nødvendige kundskaber for udførelsen af arbejdet« er anført »acceptable« (»discreto«), og ikke »utilstrækkelige«. Det samme hævder hun for så vidt angår den bedømmelse, hvorefter hun ikke skulle være i besiddelse af de grundlæggende kundskaber samt de nødvendige metoder og de færdigheder til at kunne oversætte ØSU's tekster. Disse former for kritik er efter hendes opfattelse ligeledes i strid med bemærkningen »acceptable« (»discreto«), der er anført i rubrikkerne »nødvendige kundskaber for udførelsen af arbejdet«, »forståelse af arbejdsopgaverne« og »hurtighed ved udførelsen af arbejdet« og bedømmelsen »god« i rubrikken »organisationssans«. Yderligere modsiges disse ytringer ifølge sagsøgeren af hendes eksamensbeviser, mange års erfaringer i oversættelse til italiensk og hendes optagelse på en liste over egnede ansøgere efter en udvælgelsesprøve for oversættere.

- 51 Sagsøgte har bestridt den påståede fejlagtige karakter af de bedømmelser og bemærkninger, der figurerer i udtalelsen ved prøvetidens udløb. Sagsøgte bemærker først, at »det tilkommer den kompetente administrative myndighed at udøve sit skøn med hensyn til tjenestemandens egnethed til varetagelse af de arbejdsopgaver, som overdrages ham, men at Domstolen kan prøve, hvorvidt udøvelsen af skønnet har været behæftet med en åbenbar mangel« (jf. ovennævnte dom af 25.3.1982, sag 98/81, Munk, præmis 16, samt ligeledes dom af 5.4.1984, sag 347/82, Alvarez mod Parlamentet, Sml. s. 1847, præmis 16, og ovennævnte dom af 15.5.1985, sag 3/84, Patrinos). I denne henseende gør sagsøgte gældende, at sagsøgeren ikke har påvist nogen som helst åbenbar fejl ved den vurdering, der blev foretaget af hendes grundlæggende kundskaber, arbejdsmetoder, egnethed som oversætter og særlig hendes evne til at oversætte nøjagtigt til italiensk under hensyntagen til de konkrete forhold, der lægges vægt på hos den, som skal oversætte ved Det Økonomiske og Sociale Udvalg. I øvrigt var udtalelsen ved prøvetidens udløb underskrevet af ikke blot direktøren for Oversættelsestjenesten, men tillige af chefen for Den Italienske Oversættelsesafdeling samt revisorer, der alle var blevet hørt. Bedømmelsen blev enstemmigt bekræftet af Bedømmelsesudvalget, som endog betegnede den som »velvillig« over for sagsøgeren. Hvad angår sagsøgerens anmodning om sagkyndig bedømmelse gør sagsøgte gældende, at der ikke er noget grundlag herfor, idet der ikke foreligger antydning af bevis for en åbenbar fejl. Yderligere blev dette krav om sagkyndig bedømmelse for første gang fremført i form af en påstand i replikken, hvilket efter sagsøgtes opfattelse er i strid med artikel 48 i Rettens procesreglement.

Retten's bemærkninger

- 52 Først må der henvises til, at administrationen, i henhold til de i vedtægten nedfældede principper om ansættelse og prøvetid, har et vidt skøn vedrørende den på prøve ansatte tjenestemand's egnethed og indsats set i forhold til tjenestens interesser. Det tilkommer således ikke Retten at gribe ind over for institutionernes afgørelse, for så vidt angår deres bedømmelse af en prøvetid og deres vurdering af en ansøgers egnethed til endelig ansættelse som tjenestemand i Fællesskabet, medmindre bedømmelsen er behæftet med åbenbare vildfarelser, eller der foreligger magtfordrejning, således som det er fastslået af Domstolen i ovennævnte dom af 15. maj 1985, sag 3/84, Patrinos, præmis 25, jf. ligeledes ovennævnte dom af 25. marts 1982, sag 98/81, Munk, præmis 16, af 17. november 1983, sag 290/82, Tréfois, præmis 29, og af 5. april 1984, sag 347/82, Alvarez, præmis 16.
- 53 Det må derfor i det foreliggende tilfælde afklares, om de bedømmelser, på baggrund af hvilke afgørelsen om ikke at fastansætte sagsøgeren blev truffet, er behæftet med en åbenbar fejl, således som det hævdes af sagsøgeren. I den forbindelse skal det bemærkes, at denne afgørelse, som byggede på den negative udtalelse ved prøvetidens udløb, der blev enstemmigt stadfæstet i Bedømmelsesudvalgets udtalelse, først og fremmest er begrundet med, at sagsøgeren ikke havde vist, at hun var i stand til »at anvende italiensk med fornøden tekstrelevans og nøjagtighed«, således som det udtrykkeligt fremgår af rubrikken »almindelig vurdering« i udtalelsen ved prøvetidens udløb. På baggrund af den vurdering, der fandt sted i udtalelsen ved prøvetidens udløb, og de samstemmende forklaringer, som er afgivet af den tilsynsførende under prøvetiden i besvarelse af Rettens spørgsmål, findes denne vurdering dels at vedrøre sagsøgerens manglende evne til at opfatte sproglige nuancer, bl.a. i dokumenter som f.eks. udtalelser, der løbende ændres, efterhånden som de udarbejdes, og som kvantitativt udgør over en tredjedel af afdelingens arbejde. Bedømmelsen angår tillige vanskeligheder med hensyn til forståelsen af indholdet af Det Økonomiske og Sociale Udvalgs dokumenter, hvilke vanskeligheder viste sig ved den rent bogstavelige karakter af sagsøgerens oversættelser, der ofte var blottet for mening. Disse vurderinger kom til udtryk i den analytiske del af udtalelsen ved prøvetidens udløb gennem bemærkningen »utilstrækkelig« vedrørende »skriftlig udtryksfærdighed«, »jugement« og »arbejdets kvalitet« i prøvetiden.
- 54 På baggrund af samtlige disse betragtninger fastslår Retten, at der ikke er ført bevis for de af sagsøgeren påståede selvmodsigelser i udtalelsen ved prøvetidens

udløb. Særlig angår bemærkningen acceptabel (»discreto«) vedrørende sagsøgeren i rubrikken »nødvendige kundskaber for udførelsen af arbejdet« ikke sagsøgerens beherskelse af italiensk, der specielt er behandlet under rubrikken »skriftlig udtryksfærdighed«. Den angår hendes kundskaber på andre områder, bl.a. hendes evne til at søge dokumentation, således som det fremgår af vidnets forklaringer under retsmødet. Hvad angår sagsøgerens »forståelse af arbejdsopgaverne«, der ligeledes er betegnet med bemærkningen acceptabel (»discreto«) i den analytiske del af udtalelsen ved prøvetidens udløb, angår denne ikke hendes evne til tro og nøjagtigt at gengive en tekst ved oversættelse til italiensk. Sidstnævnte færdighed er i udtalelsen omfattet af rubrikken »jugement«, hvori findes bemærkningen »utilstrækkelig«. Yderligere er manglende beherskelse af italiensk ikke på nogen måde i strid med, at sagsøgerens »organisationssans« og »regelmæssighed i arbejdsindsatsen« er blevet karakteriseret som »gode«, og at hendes »hurtighed ved udførelsen af arbejdet« blev bedømt som »tilfredsstillende«. Ej heller strider de negative vurderinger af sagsøgerens sprogkundskaber mod bemærkningen »god« i rubrikkerne »ansvarsbevidsthed«, »initiativ« og »evne til at omgås andre« eller med bemærkningen acceptabel (»discreto«) i rubrikken »evne til gruppesamarbejde«, med hvilke de ikke har nogen forbindelse. Endelig var sagsøgerens uddannelse, erhvervserfaring og den omstændighed, at hun var blevet optaget på en liste over egnede ansøgere efter en udvælgelsesprøve, der var gennemført af Rådet med henblik på ansættelse af oversættere, ikke nogen garanti for de særlige sproglige færdigheder, der kræves inden for en oversættelsesafdeling ved Det Økonomiske og Sociale Udvalg. Disse udtalelser kan derfor ikke anses for at stride mod den negative vurdering, som er anlagt i udtalelsen ved prøvetidens udløb af sagsøgerens beherskelse af det italienske sprog under hensyntagen til de konkrete krav, der stilles i tjenesten. Det fremgår af selve formålet med prøvetiden, således som dette er fastlagt i Domstolens ovennævnte praksis (jf. præmis 31 ovenfor), at administrationen ved prøvetidens udløb »uden at være bundet af bedømmelsen ved ansættelsen, skal være i stand til at vurdere, om tjenestemanden på prøve fortjener at blive fastansat i den af ham ansøgte stilling. Beslutning herom forudsætter, at der foretages en helhedsbedømmelse af hans kvalifikationer og adfærd, hvorved der skal tages hensyn såvel til de positive som de negative forhold, der er fremkommet i forbindelse med prøvetiden« (jf. ovennævnte dom af 17.11.1983, sag 290/82, Tréfois, præmis 24).

55 Under de foreliggende omstændigheder må det anføres, at den af sagsøgeren i denne forbindelse fremsatte anmodning om sagkyndig bedømmelse i betragtning af

manglen på enhver form for bevis fra sagsøgerens side til støtte for, at der skulle foreligge en åbenbar fejl med hensyn til bedømmelsen af hendes arbejde i prøvetiden, ikke kan tages til følge.

- 56 Det fremgår af de ovenfor fastslåede forhold, at der ikke er ført bevis for, at den anfægtede afgørelse er behæftet med nogen åbenlys mangel ved det udøvede skøn. Det fjerde anbringende må derfor forkastes.

Påstanden om, at der gives sagsøgeren mulighed for at gennemføre endnu en prøvetid

- 57 I denne forbindelse skal der henvises til, at påstande om, at administrationen dømmes til at give en sagsøger mulighed for at gennemføre endnu en prøvetid, dersom en anfægtet afgørelse annulleres, må afvises fra påkendelse, for så vidt som Retten efter fast praksis (jf. bl.a. Domstolens dom af 16.6.1971, forenede sager 63/70-75/70, Bode mod Kommissionen, Sml. s. 147, org. ref.: Rec. s. 549, og af 9.6.1983, sag 225/82, Verzyck mod Kommissionen, Sml. s. 1991, præmis 19 og 20) ikke kan meddele administrationen pålæg.

Erstatningspåstanden

- 58 Denne påstand støttes alene på de påståede uregelmæssigheder i forbindelse med afgørelsen om at afskedige sagsøgeren ved prøvetidens udløb. Den er knyttet til påstanden om annullation, som er blevet forkastet, og må derfor ligeledes forkastes.

- 59 Heraf følger, at sagsøgte vil være at frifinde.

Sagens omkostninger

- 60 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge samme reglements artikel 88 bærer institutionerne dog deres egne omkostninger i tvister indbragt af Fællesskabets ansatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

Vesterdorf

Saggio

Biancarelli

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 1. april 1992.

H. Jung
Justitssekretær

B. Vesterdorf
Afdelingsformand